

Meditacions: dijous després de l'Epifania

Reflexió per meditar el dijous després de l'Epifania. Els temes proposats són: portats per l'Esperit Sant; enviats a anunciar la Bona Nova; amor a Déu i al proïsme.

CONTEMPLAM aquests dies els inicis del ministeri públic del Senyor. Després de superar les temptacions al desert, va tornar al lloc on havia crescut: «Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió» (Lc 4, 14). L'Evangeli ressalta que ho va fer portat per l'Esperit Sant, ja que el Paràclit juga un paper

insubstituïble en l'obra de la nostra redempció i santificació. Així ens ho ensenya també sant Ciril en la litúrgia de les hores d'avui: «Quan el Creador de totes les coses determinà recapitular-les molt ordenadament en Crist i decidí restituir la naturalesa de l'home novament al seu estat primitiu, prometé donar-li copiosament, juntament amb altres dons, l'Esperit Sant, ja que, altrament, la naturalesa humana no podia a la possessió inamovible dels seus béns: En aquells dies —es refereix als del Salvador— abocaré el meu Esperit sobre tothom»^[1].

Ens crida l'atenció que, explícitament, l'Escriptura digui que Jesús va anar al desert portat per l'Esperit Sant (cf. *Lc* 4, 1) i, al mateix temps, que «tornà a Galilea amb la força de l'Esperit» (*Lc* 4,1 4). Si seguim el seu exemple, la nostra fidelitat a Déu serà més lliure com més conscients siguem que es mou al

ritme del Paràclit. «El deixeble es deixa guiar per l'Esperit, per això el deixeble és sempre un home de tradició i novetat, és un home lliure. Lliure. Mai subjecte a ideologies, a doctrines dins la vida cristiana, doctrines que poden discutir-se... romanent en el Senyor, és l'Esperit qui inspira»^[2].

Una profunda llibertat és el fruit d'omplir-nos de l'Esperit Sant, que ens permet moure'ns en aquesta terra com ho va fer Jesús. Per això experimentem «la necessitat que Jesucrist estigui al centre de la nostra vida. Per descobrir el sentit més profund de la llibertat, hem de contemplar-lo a Ell. Ens esbalaïm davant de la llibertat d'un Déu que, per pur amor, decideix aclaparar-se prenent carn com la nostra. Una llibertat que es desplega davant de nosaltres, al seu pas per la terra fins al sacrifici de la Creu (...). La nostra filiació divina fa que la nostra

llibertat es pugui expandir amb tota la força que Déu li ha conferit. No és emancipant-nos de la casa del Pare com som lliures, sinó abraçant la nostra condició de fills»^[3].

SANT LLUC ens diu que Jesús «ensenyava a les sinagogues» (*Lc* 4, 15). El Senyor continua el seu magisteri en la línia del que havia revelat l'Antic Testament. Ell és, al mateix temps, «mitjancer i plenitud de tota la revelació»^[4], com va declarar el Concili Vaticà II. Per aquesta raó, els seus ensenyaments omplien d'esperança les persones que l'escoltaven «i tothom el lloava» (*Lc* 4, 15).

Amb aquest teló de fons, Jesucrist «se n'anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir» (*Lc* 4, 16).

Jesús complia així el precepte sabàtic i es disposava a fer la lectura d'acord amb el ritme litúrgic setmanal, que incloïa la lectura d'un text de la Torà o dels Profetes, seguida d'un comentari. «Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i trobà el passatge on hi ha escrit: “L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor”» (*Lc 4, 17-19*).

Orígenes comenta que «no és casualitat que Ell obrís el rotlle i trobés el capítol de la lectura que profetitzava sobre Ell, sinó que també això va ser obra de la providència de Déu»^[5]. Jesús comença la seva predicació pública fent seva la voluntat del Pare expressada en l'Antic Testament, avançant amb la

missió d'evangelitzar, d'anunciar la bona nova del Regne. De la mateixa manera, nosaltres també volem ser fidels a les inspiracions que Déu ens regala en l'oració, en la lectura de l'evangeli, o en tants moments al llarg de la nostra jornada.

«DESPRÉS plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: “Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura”. Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia» (Lc 4, 20-22).

«Jesús mateix és “l'avui” de la salvació en la història, perquè compleix la plenitud de la redempció. (...) Aquest passatge “avui” ens interpel·la també a

nosaltres. En el nostre temps dispersiu i distret, aquest Evangeli ens convida a interrogar-nos sobre la nostra capacitat d'escolta. Abans de poder parlar de Déu i amb Déu, cal escoltar-lo»^[6].

Durant els nostres moments de diàleg amb el Senyor volem seguir el seu exemple d'atenció a la Paraula divina revelada en la Sagrada Escriptura. Per exemple, podem aturar la nostra atenció en el consell de l'apòstol sant Joan que recorda la litúrgia d'avui: «Veient com Déu s'ha avançat a estimar-nos, estimem també nosaltres. Si algú deia que estima Déu però no estimava el seu germà, mentiria, perquè els qui no estimen els germans, que veuen, no poden estimar Déu que no veuen. Jesucrist mateix és qui ens dona aquest manament: Qui estima Déu, que estimi també el seu germà» (1 Jn 4, 19-20).

Aquest amor al proïsme ha de notar-se en manifestacions concretes, com el mateix Jesús va indicar en l'últim sopar. «Rentar els peus els uns als altres porta amb si tantes coses concretes, perquè aquest netejar de què es parla neix de l'afecte; i l'amor descobreix mil formes de servir i de lliurar-se a qui s'estima. En cristià, rentar els peus significa, sens dubte, resar els uns pels altres, donar una mà amb elegància i discreció, facilitar el treball, avançar-se a les necessitats dels altres, ajudar-se els uns als altres a comportar-se millor, corregir-se amb afecte, tractar-se amb paciència afectuosa i senzilla»^[7].
A Santa Maria li demanem que ens ajudi a acollir les inspiracions divines com advertències d'un Pare que només vol la nostra felicitat; i també que ens aconsegueixi del Senyor la gràcia d'estimar als nostres germans com Jesús, mogut per l'Esperit Sant, ens va estimar.

[1] Sant Ciril d'Alexandria, *Sobre l'evangelí de sant Joan*, 5, 2.

[2] Francesc, Homilia, 1-IV-2020.

[3] Mons. Fernando Ocáriz, *Carta pastoral*, 9-I-2018, nn. 3-4.

[4] Constitució dogmàtica *Dei Verbum*, n. 2.

[5] Orígenes, *Homilies sobre l'Evangelí de Lluc*, 32, 3.

[6] Benet XVI, Àngelus, 27-I-2013.

[7] Xavier Echevarría, *Eucaristia y vida cristiana*, Rialp, Madrid 2005, p. 67.

opusdei.org/ca/meditation/meditacions-dijous-despres-de-lepifania/ (01/02/2026)